

ra vállalása, a nagy ember kiváltsága. Halk szavú, szerény, minden emberhez barátsággal közeledő személyiségéből sugárzott a szeretet és a tisztelet.

Emberszeretétét jól példázza a szomorú élethelyzetben lévők felkarolása, személyes segítése.

Pl.:

– a Tanárképzős csoportunkból olyan zeneszerzői kurzust szervezett, melynek befolyt tandíját – tanácsára – a rászoruló tanárunknak adtuk át

– énektanítók továbbképzését úgy szerveztük Csornán, Kapuvárott stb., hogy velünk vittük az éppen „hallgatásra kényszerült” kollégát is, és csoportunk tiszteletdíjával megélhetéséhez járultunk hozzá.

Remélem, hogy tanítványai, kollégái reá gondolva nem csupán emlékét őrzik, hanem tanítására is emlékeznek, és példáját követik.

(A PARLANDO Művészeti folyóirat 2013/4-es számában megjelent írás másodközlése.)

DR. NAGY MIKLÓS (Rábacsanak, 1928) középiskolai ének-, zenetanár, karvezető; főiskolai tanár. 1943-48: Tanítóképző Intézet, Pápa – Khell Zoltán, dr. Baksa József. 1948-51: Zenekonzervatórium, Győr – zongora – Eöry Ede, Kiss György. 1951-54: Apáczai Csere János Pedagógiai Főiskola. 1968: Liszt F. ZF. Budapest, karvezetőképző – Párkai István, Szőnyi Erzsébet. 1974-78 MLEE, Budapest, esztétikaszakosító – dr. Maróthy János, dr. Újfalussy József. Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészkar, Budapest, 1986: bölcs. tud. doktori vizsga. Mh: 1953-57 Győr-Sopron megyei ének-zene szakfelügyelő. 1957-69 Liszt F. Áll. Zi., Győr (igazgató). 1971-75 Tanítóképző Főiskola, Győr (tanár). 1975 – uo. Művészeti-nevelési Tanszék vezetője. Az Ének-zene tanítása c. folyóirat szerkesztőbizottságának tagja. 1967 – a Győr Megyei Városi Tanács tagja.

Zeneművei: Megy a gyűrű – körtánc gyermekkarra, zenekarra (1958), A csodaforrás (gyermekopera Kulcsár János szövegére 1967); cikkei: az Ének-zene tanítása és a Parlandó c. folyóiratokban. Vendégszereplés: Ausztria, Csehszlovákia. Kítüntetései: Kiváló dolgozó (1957), Szocialista Kultúráért (1959, 1968), Munka Érdemrend (1962), Az Oktatásügy Kiváló Dolgozója (1977), Kiváló Munkáért (1984).

Barsi Hajna Dr. Barsi Ernőről

„Abban hitt, hogy vissza kell adni a falunak, amit tőle tanultunk. Ha a tanítók maguk tanítják a hagyományok szeretetét és ismeretét, a régi népi bölcsességet és kultúrát, akkor a tudás magjai nagyobb területen szökhetnek szárba.” (Barsi Hajna Barsi Ernőről)

Egy igazi reneszánsz emberrel lett szegényebb a világ, mikor Dr. Barsi Ernő néprajztudós, teológus, zenetanár, hegedűművész, református lelkész 2013. augusztus 8-án, 93 éves korában elköltözött a földi világból. Távozásával sokan méltán érezhetik magukat elárvtáknak: 2013. novemberben a professzor lányával, a szintén néprajzos Barsi Hajnával beszélgettem, fellelevenítve Dr. Barsi Ernő alakját, érdemeit, életének fontosabb állomásait és szereplőit.

Barsi Hajna: Négy hónapja halt meg, de én még mindig nem hiszem el. Annyira aktív volt, tele tervekkel! Nem sokkal halála előtt a szülőfalujába, Sályba indult volna, és a hőségben még kapálta édesanyám sírját, hogy rendben legyen, míg nem lesz Győrben. Előadásokra készült, a kották és a diák ott vannak összekészítve a lakásban. Mióta elment, nem találok magamra. Mintha én is meghaltam volna kicsit.

Szabó Judit Nikolett: *Nagyon szoros lehetett a kapcsolatuk.*

B. H.: Édesapával mindig is nagyon szoros volt a viszonyunk. Kísértem mindenhol gyerekkorom

óta, felnőve segitettem is az előadásai háttér munkáiban. Pedig csalódással kezdődött a mi kapcsolatunk: ő második gyereknek is fiút szeretett volna, egy Gergőt – de nagyon hamar megtört a jég a szívében. A köztünk lévő szövetséget Barsi nagyapám váratlan halála is megerősítette, aki megjárt két világháborút, fogságot, megmenekült számtalan veszedelemtől, de végül egy hirtelen jött szívroham vitte el 1958-ban, amikor én két hónapos csecsemő voltam. Apám összeroppant a történelem súlya alatt, anyám úgyszintén: történt valami a tejével vagy az idegességét éreztem meg? Mindenesetre menten elkezdtem hányni tőle. Onnantól kezdve venni kellett az anyatejet, ami édesapa tiszte lett. Talán az tartotta benne a lelket, hogy gondoskodnia kellett rólam. Órákat cipelt az ölében a lakásban, ringatva és dalolva nekem – így kapaszkodott belém a gyászban. Az első szavaim között volt, hogy *nyatamba* – akár-

Kirándulás, hatvanas évek

**Polgárok Háza, Daloló Őrvidék,
Fotó Sigmund Bertalan**

hányszor ezt mondtam, édesapa már vett is fel a nyakába, és énekelt nekem. Mesélik, mikor egyéves apróság voltam, sétáltunk Győr utcáin, én pedig kiköptem a cumit és halandzsanyelven, de tisztán eldaloltam egy-egy gyerekdalt – szinte mindet ismertem már addigra.

Sz.J.N.: *Említette, hogy dr. Barsi Ernő tele volt tervekkel élete utolsó éveiben is. Min dolgozott utoljára, és mit vitt végleg magával?*

B.H.: Mindig mondta, hogy „háromszáz évre való terve” van, és ennek megfelelően is élt. Tanított, könyveket írt, előadásokat tartott, hegedült. Legalább három ember helyett élt és dolgozott. Közvetlenül a halála előtt a szülőfaluja, a Borsod megyei Sály – általa húsz éve alapított – kulturális napjaira készült előadással. Amikor már kórházba került, a Rákóczi-szövetségnél tartandó előadását tervezgette – megalakulása óta vett részt a munkájukban. Előttünk állt a „Daloló Sokoróalja” című kötetének a könyvbemutatója, mely végül már nélküle zajlott le. 2013. február 13-án méteres hóban szerepelt egy kétnapos, róla szóló portréfilm-forgatáson, majd egy dunaszegi előadásra és a másfél órás speciál-

kollégiumi órájára is volt energiája a NYME Apáczai Csere János Karán. Rendszeresen látogatott szülőfalujába, Sályba, igazi kikapcsolódás volt számára az ott végzett kulturális munka, amit sokszor kerti munkával pihent ki. Mindig mondta, hogy a bartóki modell szerint él: munkával piheni ki a munkát. Emellett jött-ment mindig, amíg még édesanyám élt, őt is odaadással gondozta. Cipelte a diavetítőt és az elmaradhatatlan hegedűt, kottatartót egymaga; járt tanítani fáradhatatlanul: így áll előttem ma is, egyik kezében diavetítővel, másikban a hangszerével, a táskával, amiben a kottatartó és a kották, könyvek voltak, amint épp indul valahova. Júniusban a harminchat fokos kánikula sem akadályozta meg benne, hogy elmenjen a tanítóképzőbe, gyalog felmenjen a harmadik emeletre, a könyvbemutatójának a megbeszélésére. Szellemileg sem hanyatlott: tavaly a költészet napján a könyvtár által rendezett programon még fejből elszavalta Wathay Ferenc Győr visszafoglalásáról szóló, igen csak terjedelmes históriás énekét.

Sz.J.N.: *Győrnek nemcsak díszpolgára, hanem egyfajta helyi híressége, büszkesége is az édesapja. Azonban munkássága, élete nem csak Győrhöz kötődött. Milyen települések, tájegységek vallották még magukénak Dr. Barsi Ernőt?*

B.H.: Édesapa elnyerte a Győr önkormányzata által kiosztott mindhárom városi díjat: a *Pro Urbe Díjat*, a *Szent László Emlékérmét*, valamint a *Díszpolgárságot*. Díszpolgára volt a Nyugat-Magyarországi Egyetemen is, ahol 1959-től egészen haláláig – bár '82-től már nyugdíjasként – tanított az egyetem Apáczai Csere János Főiskolai Karán. Díszpolgára volt szülőfalujának, a bükkaljai Sálynak, valamint a Győr-Sopron megyei Darnózselinek. Emellett egész életében járta a falvakat: hol a tanítványait látogatta meg, hol a kutatásai vagy az előadásai szólították el. Csak népfőiskolából ötvenháromban fordult meg, nem is egyszer. Hatezernél is több előadást tartott országsszerte 1948-tól egészen ez év júliusáig. Nemcsak Magyarországon, hanem a határainkon túl, sőt, Moszkvában, Torontóban is

– Kanadát 86 évesen járta meg, és tartott ott előadásokat, a felkéréseknek eleget téve. A szíve csücske a 66 éven át otthont és immár örök nyughelyet is adó város, Győr mellett mindenképpen szülőfaluja, Sály volt, de sok helyen érezhette otthon magát, mert a családi gyökerei is meglehetősen szerteágazóak voltak, Dunántúltól Erdélyig. A gimnáziumot, majd a teológiát Sárospatakon végezte, utána következett a Zeneakadémia hegedű tanszaka Budapesten. Egy évig nem kapott munkát, ekkor hazament Sályba tanítani – fizetés nélkül – az édesapja mellé. A tanítás mellett alapított egy nyolcvantagú, fiatalokból álló kórust. Egy nap találkozott sárospataki osztályfőnökével, Harsányi Istvánnal, aki akkoriban a Magyar Népi Művelődési Intézet igazgatója volt. Mesélt neki a sályi mindennapokról és persze a vegyeskarról is. „Miért nem írod meg, Ernő?” – kérdezte Harsányi István. Apám meg is írta, elküldte Pista bácsinak, és pár hónapra rá a postás hozott egy pakkot, melyben kétszáz füzet lapult: a *Sály falu zenei művelődése* kiadvány. Ez lett az első nyomtatásban megjelent munkája. Igen tisztelt tanára, Kodály Zoltán kötelező olvasmánnyá is tette a Zeneakadémián. A kiadványról szóló újságcikk tette ismertté a nevét, ennek köszönhetően kapott Győrben zenetanári állást a konzervatóriumban.

Sz.J.N.: *A vegyeskar létrehozásának példája is mutatja, mennyire közösségi ember volt, szinte lételeme volt a közösség. Milyen közösségeknek volt még a motorja, milyen közösségek kristályosodtak ki körülötte?*

B.H.: A legnagyobb közösséget a tanítványai jelentették. Nagyon szeretett tanítani: ezért is váltott 1959-ben, s lett hegedűtanárból főiskolai tanár a győri tanítóképzőben. Arra gondolt ugyanis, hogy szép dolog, ha hegedűművészek kerülnek ki a kezei alól, de az még szebb, ha a leendő tanítókat oktathatja. Abban hitt, hogy vissza kell adni a falunak, amit tőle tanultunk. Ha a tanítók maguk tanítják a hagyományok szeretetét és ismeretét, a régi népi bölcsességet és kultúrát, akkor a tudás magjai nagyobb területen szökkennek szárba. Számptalan tanítványa volt 1959 óta:

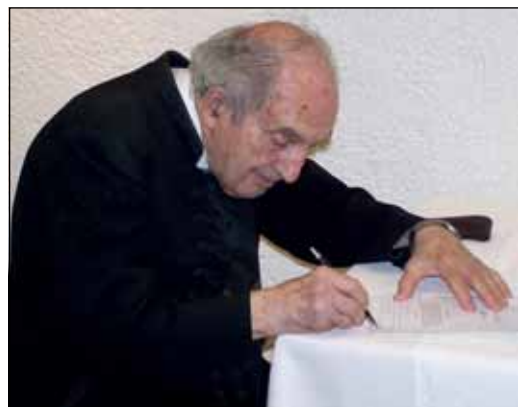
ő csak „drága lelkeimként” emlegette őket. 2012-ben egy egész osztálya kapott aranydiplomát – határtalan volt a büszkesége. Számomra a magyar földrajzot is a tanítványai fémjelezték: még a „trabantos” időben, akármerre utaztunk is az országban, szinte nem volt olyan falu, ahol ne mondta volna, kit tanított innen, legtöbbszörnek még a diplomamunkáját is fejben tartotta (főleg, ha neki is része volt a létrejöttében). Kisebb közösségeket is szervezett persze: Écsen pávakört alapított 1973-ban – 16 évig vezette, de ez a pávakör ma, negyven esztendő elteltével is működik (a jubileumi évfordulójuk ünneplésekor édesapa még muzsikált is). Más pávakörök megszületésénél is bábáskodott: Rábapatonán és Sályon például, ezek a körök azonban sajnos ma már nem aktívak. Tanítványaiból kórust szervezett, akik közül páran *Melodiárum* néven kamarakórossá álltak össze, és ma is rendszeresen összejárnak, fellépnek, csakúgy, mint a Sályi Kamarakórus, mely napjainkban is működik, őrizve örökségét. A kisebb közösséget pedig a családja jelentette. A gyerekei, az unokái, a dédunokái, nagyon szeretett mindannyiunkat. Három unokáját eskette, és a dédunokái közül négyet keresztelt is. Elmondhatatlanul büszke volt mindenkire! Nem volt nehéz megnyernie magának az embereket, hiszen mindenkivel megtalálta a hangot: szívvel-lélekkel adta át a tudást, áradt belőle a szeretet.

Sz.J.N.: *Ehhez kapcsolódik talán legtöbbet idézett mondása...*

B.H.: „A szeretet sugározzon mindenüvé, mert szeretet nélkül nem lehet sem muzsikálni, sem tanítani, sem írni. Szeresse mindenki az övét, saját népét és értékeit, hogy a másokét is szeretni tudja.” Igen, ez volt az egyik legfontosabb tanítása... és a hitvallása is. Ő így élt, mindenki felé a legnagyobb szeretettel fordult.

Sz.J.N.: *Mit tarthatott a legnagyobb eredményeinek, alkotásainak?*

B.H.: 1947-ben fiatal konzervatóriumi tanárként megalapította Győrben a Zeneoktatói Munkaközöséget – nagyon sokáig működött több helyen is, rengeteg embernek adva munkát. A Győri Állami Zeneiskola, mely 1952-ben jött létre, jórészt erre a közösségre épített. Megkerülhetetlen közössége volt a Tanítóképző kórusa is, melynek tagjaival nem egyszerűen csak énekeltek, hanem néphagyományokat megelevenítő jeleneteket is előadtak. Emlékezetes volt, mikor elmentek Sályra, és bemutatták a Sályi Lakodalmast. Így tanulták meg Sályban, milyen lakodalmak is voltak náluk régen: azóta újra élnek a vőfélyversek a faluban. A „Népi hagyományaink iskolai és amatőr színpadokon” című kötet megszületéséhez is az vezetett, hogy sorra kérték a tanítványok a segítségét, hogy a gyerekekkel betlehemezzenek, vagy más népszokásokat mutathassanak

Dedikálás a kilencvenéves születésnap fogadáson

be. Elkezdte őket írni és végül kötetté duzzadt a sok jelenet, már két kiadásban. Nemcsak gyűjtötte a népszokásokat – eleinte gyorsírással jegyzetelt, később ehhez egy húszkilós magnót használt, amit másodmagával cipelt fatokban – hanem a mögötte lévő életet is tanulmányozta. A néprajzi doktorátusához nyolc éven keresztül figyelte kedves sályi juhászát, Tarjáni András bácsit, aki már az 50. dalnál azt mondta, hogy „már én többet nem tudok!” Édesapa nem adta fel, 8 év alatt 350 dallamig jutottak, és a dalok hátterét is vizsgálta. Hált vele a juhodalynál a csillagos ég alatt, beszélgettek olykor reggelig is. Számos gyönyörű történetre emlékszem az elbeszéléseiből, a legszebbet elmesélem. András bácsival legeltettek. Jött a dél, András bácsi tele húzta a vályút. A birkák ittak és elfeküdtek az árnyékban. András bácsi viszont elkezdte újra telehúzni a vályút. Édesapám elcsodálkozott: „András bácsi, miért húzza tele a vályút, hiszen most ittak a birkák?” „Az enyémeik igen –felelte András bácsi – de 10 perc múlva jön erre a kácsi juhász a nyájával. Hadd találja tele azt a vályút!” De sokat váltzott azóta a világ!

Sz.J.N.: *Meg lehet őrizni, át lehet örökíteni ezt a fajta világrendet az utánunk jövőkre, vagy ez a világ végképp elveszett?*

B.H.: Szerencsére a mai napig alapkönyv édesapa „Néprajz az általános iskola kezdő szakaszában” című kézikönyve, ami segíti a néphagyományok továbbörökítését a legfiatalabbakra. Nem lehet szemet hunyni afölött, hogy a gyerekek ma már más világban él-

Díszpolgárság, 2009, díjátadó

Tihany, KÓTA, 2012, fotó Birinyi József

nek: ha azt hallják, hogy „eladó lány”, akkor arra gondolnak, hogy biztos a Tescóban áll a sajtópultban. A népdalok, régi mesék, versek, még a nagy költőink művei is Petőfitől Adyig olyan szavakat használnak, melyeket nemhogy ők, de még a szüleik sem feltétlenül ismernek. Fontosnak tartotta, hogy a gyerekeknek ne csak tanítsuk a népdalokat és népi hagyományokat, hanem mellette ismertessük is meg őket ezzel a világgal, hogy meg is értsék! Ha nem érti, nem fogja szeretni.

Sz.J.N.: *Ez az első lépése a kultúra általa is hangoztatott megélésének?*

B.H.: Értetni kell a kultúrát, nem kívülről szemlélni. Be kell vonódnunk, akár a szokások gyakorlása, akár alkotás révén. Egy gyereknek óriási szó, ha alkothat, létrehozhat valamit. Ha természetes anyagokkal dolgozik, az dupla sikerélmény. Kodály szerint a kultúrát nem lehet örökölni, azt meg kell szerezni. Azt tudja a gyerek megszeretni, amit ismer és ért... ilyen egyszerű.

Sz.J.N.: *Édesapja többször hangoztatta, hogy egy ember életében három meghatározó dolog van: hová születik, milyen iskolái és mesterei vannak, és hogy kit talál magának társául. Beszéljünk kicsit az édesanyjáról, Varsányi Idáról – mennyire segítette a kitel-*

jeseződését? Közismert volt, hogy irigylésre méltóan szép kapcsolatban éltek.

B.H.: Így van, híresen szép házasságuk volt, egy végtelenül odaadó kapcsolat. Isten nagyon kegyes volt apámhoz, mert mindhárom, az életét meghatározó tényezővel szerencséje volt. A szülői ház biztonságot és jó erkölcsi útravalót adott neki. Az iskolái, a Sárospataki Református Gimnázium, a Teológia, a Zeneakadémia kijelölték neki azt az utat, amit követve megtalálta a hivatását. Olyan tanárai voltak, mint a már emlegetett Harsányi István a gimnáziumban, a Teológián Újszászy Kálmán, aki elindította a néprajzi gyűjtés terén vagy zenetanára, Szabó Ernő akivel együtt írták később a *Sárospataki Kollégium zenei krónikája* c. kötetet), majd a Zeneakadémián Kodály Zoltán, Végh Sándor, Veress Sándor és egy remek generáció sok neves tanára ... és bizony, 63 éven keresztül megadatott neki az ideális társ is. Amikor 1947 szeptemberében Győrbe került a konzervatóriumba, ott az énektanár Höffler Mária volt. Meginvitálta vasárnapi ebédre, majd egy sétára a Duna-partra. Apám megérdeklődte, hogy vannak-e tehetséges tanítványai? „Itt a közelben, Győrújfalun van egy tanítónő, ha gondolja, látogassuk meg.” Így ismerkedtek meg. Gyönyörű koloratúr szopránja volt édesanyámnak, énektudásából legott

bemutatót is tartott. Győrben, a konzervatóriumban tanult ének szakon, de Győrújfaluból járt be minden nap, gyalog. Apám akkor arra gondolt: „Ha ez a leány képes arra, hogy naponta tíz kilométert gyalogoljon egy énekóráért, akkor talán el tud viselni engem is.” Egy évre rá megházasodtak, és tényleg csak a halál választotta el őket. Mindent együtt csináltak. Több mint 2000 közös szereplésük volt: elsősorban nem fényes koncertterekben, hanem kultúrházakban, fűtetlen falusi pajtákban is; bejárták az országot, de volt fellépésük a Kaukázusban, sőt Svájcban is. Noha édesanyám megállta volna a helyét bármely színpadon – olyan hangszíne volt, mint Gyurkovits Máriának – de neki az volt az érdemrendje, amikor Bachot énekelt egy ilyen pajtában, és az előadás végén egy öreg falusi néni, akinek vajmi kevés műveltsége volt a komolyzeneben, odament hozzá, megszorította a karját és könnyes szemmel csak ennyit mondott: „Az isten áldja meg, lelkem”. Létrehoztak egy új műfajt is, az ének-hegedű duót. Az ötletet az adta, hogy nem minden falusi kultúrházban volt zongora a hangszeres kísérethez, míg a hegedű egyébként is mindig apámmal tartott. Jó barátjuk, Halmos László győri zeneszerző* örömmel tette magáévá az ötletet és számos remek darabot írt számukra. Közös életműjüket híven kifejezi édesapám azon csendes mondata, amit édesanyám ölelte két és fél évvel korábbi halálakor hallottam: én sokkal többet vesztettem, mint egy feleséget...

Sz.J.N.: *Az életüket át- meg átszötte a hagyományok szeretete. Nem volt konfliktus a győri modernebb életvitellel?*

B. H.: Inkább egyfajta szemléletre volt szükség. Mindkét szülőmtől azt kaptam, amit édesapám Kodály Zoltántól tanult: „A hagyomány formái változhatnak, de lényege ugyanaz, amíg él a nép, amelynek lelkét kifejezi. S eljön az idő, mikor a művelt réteg a néptől átvett hagyományt új művészi formába öntve, újra átadhatja a nemzeti közösségnek, a nemzetté vált népnek.” De, ahogy édesapám tartotta, a tétel fordítva is igaz: addig él

* Halmos László, szül. Nagyvárad, 1909 – megh. Győr, 1997

egy nép, ameddig hagyományait nem dobja el, sőt, a megváltozott körülmények között újra használja.

Amikor édesanya népdalokat tanított, akkor sokszor kivitte a tanítványait – akár zeneóvodásokat, akár kisiskolásokat vagy felsőbb évfolyamba járókat – a Rába-partra, és ott énekeltek, játszottak együtt. Édesapám pedig, nap mint nap élővé tette a hagyományokat tanítványainak. Fel se merült, hogy lehetne másképp. Ebben a világban nőttem fel, és eszerint is életem. A hagyományok szerinti élet nekem még természetes valóság volt: vakációim többségét Sályban töltöttem, ahol a naptári évhez hozzátartozott a szántás-vetés-aratás, volt fonó, farsang előtt disznótor, lakodalmak, az élelmiszerek zömét háznál állították elő, pontosan tudtam, hogyan készül a kenyér, a túrós béles, a csigatészta. De nem csak Sályban tapasztalhattam meg a hagyományok természetességét és fontosságát, hiszen bejártuk Magyarország sok vidékét édesapámmal.

Sz.J.N.: *A visszatekintéseiből töretlennek tűnik édesapja szárnyalása...*

B. H.: Na, azért voltak negatívumok is az életében bőven, nem csak a sikert élte meg. Ő nem volt párttag, holott a szocializmusban a tanítóképzőn egy tanszékvezetőtől ezt elvárták volna. Marxizmus-Leninizmus Egyetemre szerették volna küldeni, érthető módon húzódozott tőle. Akkor kap felmentést, ha ledoktorál – sügták meg neki – meg is tette hát gyorsan, és nem lépett be a pártba. De nem volt nyugta, mentek a névtelen feljelentések, hogy lezülleszti a Tanítóképző énekkultúráját, orroltak rá, hogy hithű református, és rendszeresen templomba jár. Jómagam nem is konfirmálhattam a győri református templomban.

„Volt idő, amikor nem volt szabad templomba járni. Mit tettem én? Templomba szerveztem hangversenyeket Sátoraljaújhelytől Sopronig. Az összekötő szövegekbe pedig becsempésztem az ige hirdetést...” – Dr. Barsi Ernő a Duna Televízió róla készült portréfilmjében („Kezében a hegedűje” – rendezte: Szekeres Kriszta; 2013. február)

Sz. J. N.: *Hogy látja, biztosítva van a szellemi örökségének a továbbélése?*

B. H.: 66 éves pedagógusi munkájának hála, egy jó ideig biztosítva van, hiszen rengetegen tanítanak és alkotnak az ő szellemében. Jól sikerült a magvetés, ahogy ő hívta: néprajzosok, zenészek, tanítók, művelődésszervezők egyaránt vannak ma is aktív tanítványai között, akik továbbviszik az örökségét.

Sz.J.N.: *Hátra van még a hagyatékának feldolgozása...*

B.H.: Valószínűleg ez a feladat rám vár. Irdatlan mennyiségről van szó, egyelőre szinte felmérhetetlen: iratok, kották, kéziratok, fotók. Hatalmas kihívást jelent édesapa gyorsírás-jegyzeteinek feldolgozása, ma ez majdhogynem megoldhatatlan. Távlati tervként célul tűztük ki egy Barsi Ernő Alap létrehozását, melynek révén tán méltó helyre kerülhetnének ezek az emlékek. Emellett a Magyar Kultúra Kiadó tervezi könyveinek új-rakiadását is... hogy pontosan mikor, hogyan és miből fog megvalósulni mindez, azt még nem tudom, de meg kell valósítani, mert páratlan kincsekről van szó. Édesapám olyan sokrétű és olyan mennyiségű ismeretanyagot hagyott maga után, amit semmiképpen sem szabad veszendőbe hagyni.

Epilógus: Búcsúzóul Hajna egy hangfelvételt indít el a laptopján – szerencsére már számos archív hanganyag digitálisan is rendelkezésre áll. „Ezt hallgassa meg... csak hogy érezze, mekkora összhang volt a szüleim között. Édesapám hegedül, édesanyám énekel.” Felzendül Weöres Sándor

Buba éneke című versének Halmos László általi feldolgozása úgy, ahogy még soha nem hallottam. Eleinte lassan, méltóságteljesen hullámszik a zene, majd megtelik érzelmmel: zokog a hegedű, szárnyal az ének, az elválás, vágyakozás, összetartozás ölt testet a hangokban. Nincs szükség szavakra...

„Úgy gondolom, édesapám, Dr. Barsi Ernő egész életútjára érvényes Kodály következő mondása:

Nem faj a magyarság, hanem kultúra... morális alapja mind-ezekért való áldozatkészség. Ez a magyar kultúra pislákoló mécses, a mécsből azonban világító fáklya lehet. Még sokan élnek, akik nem tudnak róla. Nem ismerik, tehát nem is szerethetik. Elég volna az itt élők, eddig közömbösek tevékeny érdeklődése, hogy a mécses fáklyává lobogjon föl. Ezzel a magyarságnak olyan védőbástyája épülne, amin nem fognak az anyagi erők fegyverei.

Barsi Ernő egész életét, munkásságát annak szentelte, hogy ez a fáklya fellobbanjon. Akik tanítványai voltak, hallották több ezer előadásának egyikét, olvasták számos néprajzi publikációjának valamelyikét, gazdag népdalgyűjtésének gyöngyszemeit éneklük ország-szerte, tovább viszik ezt a lángot. Kívánom, hogy nagyon sokáig vigyék tovább, igen nagy szükség van rá!” – elhangzott a NYME Apáczai Csere János Kara Dr. Barsi Ernőről elnevezett dísztermének avatásán, 2013. október 25. (Barsi Hajna)

BARSÍ HAJNA (1958) néprajzi és népi iparművészeti szakember. 1976 és 1981 között az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán néprajz, magyar, illetve török szakokon folytat tanulmányokat. Pályája első évtizedében a szentendrei Szabadtéri Néprajzi Múzeumban, az Országos Levéltárban, az MTA Zenetörténeti Múzeumában majd a Népi Iparművészeti Tanácsban dolgozik. 1992-től a Magyar Művelődési Intézet Népi Iparművészeti Titkárságának, 2004-től a Hagyományok Háza Népi Iparművészeti Osztályának szakembere. 2010 után édesapja, Dr. Barsi Ernő munkáját segítette annak haláláig. Pozíciók, elismerések, díjak: főtanácsos (Magyar Művelődési Intézet, 2004), aranydiplomás kamarai tisztségviselő (Magyar Kereskedelmi és Iparkamara, 2009), Magyar Kézművészeti Díj arany fokozata (Magyar Ipartestületek Országos Szövetsége, 2010).

SZABÓ JUDIT NIKOLETTA (1975) közművelődési szakember, újságíró. Tanulmányait a Casus Kortárs Művészeti Menedzserképző Kollégiumban, majd a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Karának magyar-esztétika szakpárján végezte. 2001 és 2011 között a Budapesti Művelődési Központban információs munkatárs, később pr-marting menedzser. 2002 óta publikál különböző sajtóorgánokban. 2011 és 2013 között szabadújságíró és kommunikációs tanácsadó. 2013-tól a Nemzeti Művelődési Intézet kommunikációs osztályának munkatársa.